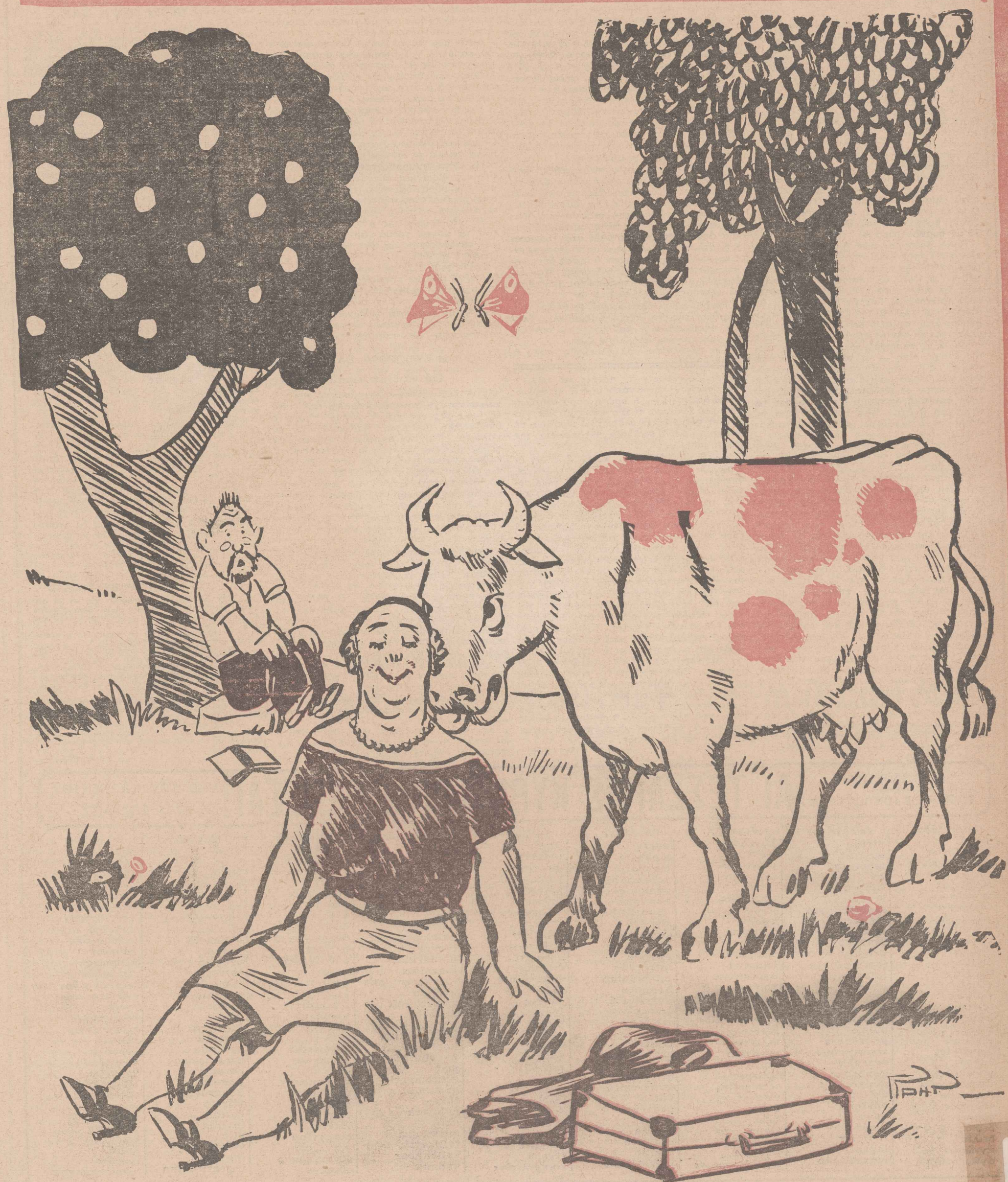

Παινοισσός

Γλύκες της έξοχης... - "Αχ! άντρουλάκη μου... νά σε χαρώ! Είχες πολύν καιρό νά με φιλήσῃς τόσο ωμορφα...."

Π
Π30

Παρνασσός

"Ηλθε πάλι ή "Ανοιξίς, ήλθεν τὰ λουλούδια !..

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

—Καὶ δὲν στενοχωρεῖσθε, κυρία μου, νὰ κρατῆτε δεμένη τὴν γλῶσσα σας τέσσαρα χρόνια τώρα, μέσα στὸ σπίτι σας;

«Τεχνουργοί, θέσιαί!»
 «Ο δικαστής ἀποτεινέται πρὸς τὸν αὐτό-
 γον·
 —Θέετε, κόριε, νὰ μιλήσετε στὴν γυ-
 ναίκα σου;
 —Θέω! Ποιὺ εὐχαριστῶ.
 —Μιλήστε τῇ λουπὴί!
 Καὶ ὁ δικαστὴς ἀντάλλασσε τὴν ἐκδοχή-
 σι τῆς ἀποφάσεώς του ἐπὶ ἑξὶς μῆνα, μετὰ τὴν
 ἐπιβίαζε ὅτι κατὰ μὴρορα νὰ γίῃ ἐν τῷ με-
 σάφει καὶ νὰ ἀποσφραδίσῃ τὴν κοίταξά της·
 «Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τὸν ὅλο διὰ ἀκμῆς, ἔ-
 γνωριστὸν ἐνὶ τῷ πόλει, λόγιον διαβίβιον; Τὴν
 ῥοχαλτὴν τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ σκοπούτης
 πρὸς ἀγκύρωσιν τοῦ αὐτοῦ. «Ὅσοι ἔχουσιν
 ἄνδρα νὰ χάνουν, ἀς ἀγκαλοῦνται ἐν αὐ-
 τῷ· καὶ οἱ ἄλλοι, ἵνα μὴ ἔλθωσι ἐν αὐ-
 τῷ, ἵνα ἔλθωσι ἐν τοῖς λόγοις τῆς διαβίβιον, ἀν τοῦ
 εὐχαριστῶ.»
 Ἴδιον φρονίμιον ἀνθρώπων φρονίμων τοὺς ἄλ-
 λους νὰ ὑπερβῇ, οὐκ ἔστιν ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου.

χωρίς να ζητούν τους λόγους ούτε των γάμων, ούτε των διαζυγίων. Ποιός κάθεται ανά συζητή τη χαμηλά φαινόμενα με τους κανόνες της λογικής;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
της Ακαδημίας Αθηνών

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) Χώρα της Εύροπης, Πόλη της Κίνας. 2) Εστιασμοί ποικίλων, ξανών ή μαύρων. Σ' ημεών της γής (κλίμα). 3) Γράμμα του αλφάβητου. Γάλλος στρατηγός. Μέρος του κορμού. 4) Ψαρίον πτηνόν (γεν.). Δεκτική άντανου

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----

[illegible][illegible]

11

12

13

μπα. 5) Λυρικό ποίημα. Νότα. 6) Νήπιον (δμη.). 7) Προνομιακή μονάδα των αρχαίων Έλλήνων. Πόλις της Γαλατίας. Ύψιστος. 7) Ιεστόν τιμα. Θεός των Αιγυπτίων. Άγγελος εκκλησιαστικής συγκλήσεως. 8) Πόλις της Ήπείρου. Το ρήμα φαίνεται στην αρχαίαν γλώσσαν (τρίτη ενικό πρόσωπον).

10) Προσποτική δυνάμειμα (6' προσ.). Στέμματα
 11) Συναρπαστικὰ σύνδεσμοι ἐπὶ τὸν ὀπίσθιον
 φέρος. 12) Ἡ ῥοβία ἐπιστημονικὸν λέγειται
 ὡς ἡ ἀντιφάσις. 13) Ὁ ἄλλος χρόνος
 ἡμετέρας. 14) Ἀπασα Τράχη (πληθ.). 15) Κτηνική
 δύναμις (θελ.). Ἄγγλος ναύαρχος. Ἀμερικανὸς στρατὸς
 ἐπὶ τὴν ἐκστρατείαν ἐπὶ τὸν Χωριστικὸν πόλεμον.

ΚΑΘΕΩΤΩΣ: 1) Κράτος τῆς Εὐρώπης. Ὁ θεὸς
 τῆς ἀγάπης. 2) Τραγῶδιον. Ὁμοίως. Ἀνωμαλίας
 τοῦ εὐδαιμον. 3) Ἀγγλὸς στρατηγὸς, μετὰ τὸν
 ὅστις ἔλαυνε. 4) Ἐλάν. 5) Ἐλάν. Ἐλάν
 νη. Ἀρβρον (γεν. πληθ.). Χώρα τῆς Ἀσίας, 6'
 ὅστις. Ὄνομα πολλῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης. 5'
 Ἀρχιερεὶς τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. Σκόπετος
 φιλοσοφίας. Ἐκεῖνο ποῦ ὑπάρχει. 6) Ἀρβρον (θελ.)
 πληθ.). Μόριον. Κάτωθεν χώρας τῆς Εὐρώπης

[illegible]

ἑτάς. 10) Οὐρανὸν γούνατος. 11) Σί. 1. 12) Εἰ
 τάς. 12) Ἰά. Ἀβὰς. 13) Ἀβδ. 14) Ἐνα. 14) Ἡ. Ἀδ.
 ἑτάς. Ἀρ. 15) Ὀυα. 16) Ὀυα. 17) Ὀυα. 18) Ὀυα.
 19) Ὀυα. 20) Ὀυα. 21) Π. Ἀρ. 22) Π. Ἀρ. 23) Ἐκ.
 24) Ἐκ. 25) Ἐκ. 26) Ὀ. 1. 27) Ὀ. 28) Ὀ. 29) Ὀ. 30) Ὀ. 31) Ὀ. 32) Ὀ. 33) Ὀ. 34) Ὀ. 35) Ὀ. 36) Ὀ. 37) Ὀ. 38) Ὀ. 39) Ὀ. 40) Ὀ. 41) Ὀ. 42) Ὀ. 43) Ὀ. 44) Ὀ. 45) Ὀ. 46) Ὀ. 47) Ὀ. 48) Ὀ. 49) Ὀ. 50) Ὀ. 51) Ὀ. 52) Ὀ. 53) Ὀ. 54) Ὀ. 55) Ὀ. 56) Ὀ. 57) Ὀ. 58) Ὀ. 59) Ὀ. 60) Ὀ. 61) Ὀ. 62) Ὀ. 63) Ὀ. 64) Ὀ. 65) Ὀ. 66) Ὀ. 67) Ὀ. 68) Ὀ. 69) Ὀ. 70) Ὀ. 71) Ὀ. 72) Ὀ. 73) Ὀ. 74) Ὀ. 75) Ὀ. 76) Ὀ. 77) Ὀ. 78) Ὀ. 79) Ὀ. 80) Ὀ. 81) Ὀ. 82) Ὀ. 83) Ὀ. 84) Ὀ. 85) Ὀ. 86) Ὀ. 87) Ὀ. 88) Ὀ. 89) Ὀ. 90) Ὀ. 91) Ὀ. 92) Ὀ. 93) Ὀ. 94) Ὀ. 95) Ὀ. 96) Ὀ. 97) Ὀ. 98) Ὀ. 99) Ὀ. 100) Ὀ. 101) Ὀ. 102) Ὀ. 103) Ὀ. 104) Ὀ. 105) Ὀ. 106) Ὀ. 107) Ὀ. 108) Ὀ. 109) Ὀ. 110) Ὀ. 111) Ὀ. 112) Ὀ. 113) Ὀ. 114) Ὀ. 115) Ὀ. 116) Ὀ. 117) Ὀ. 118) Ὀ. 119) Ὀ. 120) Ὀ. 121) Ὀ. 122) Ὀ. 123) Ὀ. 124) Ὀ. 125) Ὀ. 126) Ὀ. 127) Ὀ. 128) Ὀ. 129) Ὀ. 130) Ὀ. 131) Ὀ. 132) Ὀ. 133) Ὀ. 134) Ὀ. 135) Ὀ. 136) Ὀ. 137) Ὀ. 138) Ὀ. 139) Ὀ. 140) Ὀ. 141) Ὀ. 142) Ὀ. 143) Ὀ. 144) Ὀ. 145) Ὀ. 146) Ὀ. 147) Ὀ. 148) Ὀ. 149) Ὀ. 150) Ὀ. 151) Ὀ. 152) Ὀ. 153) Ὀ. 154) Ὀ. 155) Ὀ. 156) Ὀ. 157) Ὀ. 158) Ὀ. 159) Ὀ. 160) Ὀ. 161) Ὀ. 162) Ὀ. 163) Ὀ. 164) Ὀ. 165) Ὀ. 166) Ὀ. 167) Ὀ. 168) Ὀ. 169) Ὀ. 170) Ὀ. 171) Ὀ. 172) Ὀ. 173) Ὀ. 174) Ὀ. 175) Ὀ. 176) Ὀ. 177) Ὀ. 178) Ὀ. 179) Ὀ. 180) Ὀ. 181) Ὀ. 182) Ὀ. 183) Ὀ. 184) Ὀ. 185) Ὀ. 186) Ὀ. 187) Ὀ. 188) Ὀ. 189) Ὀ. 190) Ὀ. 191) Ὀ. 192) Ὀ. 193) Ὀ. 194) Ὀ. 195) Ὀ. 196) Ὀ. 197) Ὀ. 198) Ὀ. 199) Ὀ. 200) Ὀ. 201) Ὀ. 202) Ὀ. 203) Ὀ. 204) Ὀ. 205) Ὀ. 206) Ὀ. 207) Ὀ. 208) Ὀ. 209) Ὀ. 210) Ὀ. 211) Ὀ. 212) Ὀ. 213) Ὀ. 214) Ὀ. 215) Ὀ. 216) Ὀ. 217) Ὀ. 218) Ὀ. 219) Ὀ. 220) Ὀ. 221) Ὀ. 222) Ὀ. 223) Ὀ. 224) Ὀ. 225) Ὀ. 226) Ὀ. 227) Ὀ. 228) Ὀ. 229) Ὀ. 230) Ὀ. 231) Ὀ. 232) Ὀ. 233) Ὀ. 234) Ὀ. 235) Ὀ. 236) Ὀ. 237) Ὀ. 238) Ὀ. 239) Ὀ. 240) Ὀ. 241) Ὀ. 242) Ὀ. 243) Ὀ. 244) Ὀ. 245) Ὀ. 246) Ὀ. 247) Ὀ. 248) Ὀ. 249) Ὀ. 250) Ὀ. 251) Ὀ. 252) Ὀ. 253) Ὀ. 254) Ὀ. 255) Ὀ. 256) Ὀ. 257) Ὀ. 258) Ὀ. 259) Ὀ. 260) Ὀ. 261) Ὀ. 262) Ὀ. 263) Ὀ. 264) Ὀ. 265) Ὀ. 266) Ὀ. 267) Ὀ. 268) Ὀ. 269) Ὀ. 270) Ὀ. 271) Ὀ. 272) Ὀ. 273) Ὀ. 274) Ὀ. 275) Ὀ. 276) Ὀ. 277) Ὀ. 278) Ὀ. 279) Ὀ. 280) Ὀ. 281) Ὀ. 282) Ὀ. 283) Ὀ. 284) Ὀ. 285) Ὀ. 286) Ὀ. 287) Ὀ. 288) Ὀ. 289) Ὀ. 290) Ὀ. 291) Ὀ. 292) Ὀ. 293) Ὀ. 294) Ὀ. 295) Ὀ. 296) Ὀ. 297) Ὀ. 298) Ὀ. 299) Ὀ. 300) Ὀ. 301) Ὀ. 302) Ὀ. 303) Ὀ. 304) Ὀ. 305) Ὀ. 306) Ὀ. 307) Ὀ. 308) Ὀ. 309) Ὀ. 310) Ὀ. 311) Ὀ. 312) Ὀ. 313) Ὀ. 314) Ὀ. 315) Ὀ. 316) Ὀ. 317) Ὀ. 318) Ὀ. 319) Ὀ. 320) Ὀ. 321) Ὀ. 322) Ὀ. 323) Ὀ. 324) Ὀ. 325) Ὀ. 326) Ὀ. 327) Ὀ. 328) Ὀ. 329) Ὀ. 330) Ὀ. 331) Ὀ. 332) Ὀ. 333) Ὀ. 334) Ὀ. 335) Ὀ. 336) Ὀ. 337) Ὀ. 338) Ὀ. 339) Ὀ. 340) Ὀ. 341) Ὀ. 342) Ὀ. 343) Ὀ. 344) Ὀ. 345) Ὀ. 346) Ὀ. 347) Ὀ. 348) Ὀ. 349) Ὀ. 350) Ὀ. 351) Ὀ. 352) Ὀ. 353) Ὀ. 354) Ὀ. 355) Ὀ. 356) Ὀ. 357) Ὀ. 358) Ὀ. 359) Ὀ. 360) Ὀ. 361) Ὀ. 362) Ὀ. 363) Ὀ. 364) Ὀ. 365) Ὀ. 366) Ὀ. 367) Ὀ. 368) Ὀ. 369) Ὀ. 370) Ὀ. 371) Ὀ. 372) Ὀ. 373) Ὀ. 374) Ὀ. 375) Ὀ. 376) Ὀ. 377) Ὀ. 378) Ὀ. 379) Ὀ. 380) Ὀ. 381) Ὀ. 382) Ὀ. 383) Ὀ. 384) Ὀ. 385) Ὀ. 386) Ὀ. 387) Ὀ. 388) Ὀ. 389) Ὀ. 390) Ὀ. 391) Ὀ. 392) Ὀ. 393) Ὀ. 394) Ὀ. 395) Ὀ. 396) Ὀ. 397) Ὀ. 398) Ὀ. 399) Ὀ. 400) Ὀ. 401) Ὀ. 402) Ὀ. 403) Ὀ. 404) Ὀ. 405) Ὀ. 406) Ὀ. 407) Ὀ. 408) Ὀ. 409) Ὀ. 410) Ὀ. 411) Ὀ. 412) Ὀ. 413) Ὀ. 414) Ὀ. 415) Ὀ. 416) Ὀ. 417) Ὀ. 418) Ὀ. 419) Ὀ. 420) Ὀ. 421) Ὀ. 422) Ὀ. 423) Ὀ. 424) Ὀ. 425) Ὀ. 426) Ὀ. 427) Ὀ. 428) Ὀ. 429) Ὀ. 430) Ὀ. 431) Ὀ. 432) Ὀ. 433) Ὀ. 434) Ὀ. 435) Ὀ. 436) Ὀ. 437) Ὀ. 438) Ὀ. 439) Ὀ. 440) Ὀ. 441) Ὀ. 442) Ὀ. 443) Ὀ. 444) Ὀ. 445) Ὀ. 446) Ὀ. 447) Ὀ. 448) Ὀ. 449) Ὀ. 450) Ὀ. 451) Ὀ. 452) Ὀ. 453) Ὀ. 454) Ὀ. 455) Ὀ. 456) Ὀ. 457) Ὀ. 458) Ὀ. 459) Ὀ. 460) Ὀ. 461) Ὀ. 462) Ὀ. 463) Ὀ.

Γαιτανουφρύδου Παπλιόρα μ',
Τοῦ πῶς σὶ γράφ' Ἰφθυῶν τὴν ἱου-
ῖστο λῆν μ', ζαχαροζυμωμέν' πλ'
μ'. εἶνε θάνατα! Τοῦ γένο' μ' εἶνι εἰρο-

Μιά ποίη ήτανι λιακάδα, π'λιές, π' φές την Κεραγιάνη ξεκίνησαν κι ἔγαν
νά νά λιαστέ. λιγ'λάκ'. Πήρα τὸν τρ
θάϊ, δηλονότι τοῦ χαμπέρ' ποὺ εἶν
σπίτ' κι τρέχ' χτυπολογώντας καθί
σου τοῦ καμπανέλ' τ', κι πῆγα στὴν ἑ
λοκ'θοῦ.

Μόλ'ς λέφτασαν, γλιέπου νά! κουσ
ποὺ ἦτανι μαζοῦμ'ς σὶ ἱένα χουράφ
τηράγνι κο: πιδωρέλια, ποὺ φουρο
κουτά βουρέλια κι λακίζι, σάν κο

— Ουρε πιχινό είναι ιφτουνου που
ν'νι; ξαναφουτάου ού έρμους. Ίφτ
κλουτιουλου γάε ού ιένας τούν άλλ
σάν μ'λαρια που τά ιέχ' πιάσ' ή μύιγ
— 'Ιέτα, πρίζιτ, τού πουδράσφιου

"Ὄντας κακλώθ'κα' ἄποὺ τὸν πόντον
 διν κρατήθ'κα, Παπλιουράκι μ'. Ἄμ',
 ἄδου τοῦ φάσκι κι ἀρπάξ', τὰ δύγιου
 σαρέλια ἄποὺ τοῦ σέρκου.
 Ἄν πρόκανα ἔμοιχε νὰ τὰ σθούρ
 διγιοτ' μ' ἀρπάξ'νι πίντ'-ΞΕ ἀπὸ δαστ'
 ποὺ χάσκου κι κι πι πιάστου ἀνέντι μέν
 μακριὰ ἀπὸ ἱκεία ποὺ παίζου τοῦ κλ
 τσουθρόντ'. Πῆρα κι ἰγὼ τὰ βρεμνεῖν
 κι ἰγύρσα στὴ μάνδρα ποὺ μὲν' μ'
 ὅθιουσι Σ' σφαλίρα κι τὰ ἄλλα π
 μ' τοῦ χέρ' μ' ποὺ εἶνι προμῆν' σάν
 θελ'ναι τὸν ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν ἀπὸ

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Ὁ σάβηντικός!
Ὁ πραγματικός!
Ὁ θρυλικὸς ἥρωας
τῆς Ζούγκλας, «ΤΑΡΖΑΝ»
Ὁ Ὀλυμπιονίκης
δ' ἀνδρες — Ἀδωνίς!

Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

σε ως τώρα ή δόση
ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΑΤΤΙΚΟΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

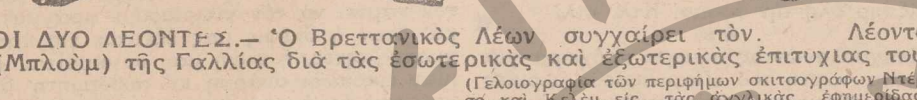
ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30232

ΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΟΥ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

Ἀγγλίας, ἀλλὰ πολύ περισσότερο διά
 τὴν Γαλλίαν, ἣ οποία μόνον μέσον τῆς
 Μεσογείου ἡμπορεί νὰ νικητοποίηται καί
 νὰ μεταφέρῃ τὰς Ἀφρικανικὰς παρακα-
 τοδικὰς — σηματοῖται εἰς ἀνθρώπων ὀ-
 λικόν καὶ εἰς πρώτας ὕλας.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ πολιτικὴ τῶν
 δύο αὐτῶν ἀνταρσῶν, με παροδικὰς δι-
 ψιμυαλιστικαῖς, καταλήγει πάντοτε εἰς
 κοινὸν μέτωπον εἰς τὸ ἰσπανικόν ἔθνος,
 ποὺ ὁποῖον ἀντιγράφει σημεῖον, εἰς ἑ-
 ὅςδε μεσογειακόν. Κάποια βραδύτης —
 ὡς μὲν κορυμνίσαν καὶ ἐνυμνοῦνται ὀρ-
 γανισμῶν — δὲν πρέπει νὰ παρεξηγηθῇ
 ὡς ἀγγλογαλλικὴ ἀσυνάφεια. Ἡ διπλωμα-
 τία τῶν πολιτισμικῶν εἰς ἀναξήγητον
 καὶ καλὴν ἐκτέλεσιν ἰσχυνοῦν ὁδοί.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ κ. Νόρμαν Νταϊβίς, ἑκτακτὸς ἀπεσταλμένος τοῦ κ. Ρουθβέλτ. Ποῖος νὰ εἶνε ἀρὰ γε ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου του; Τὰ δρώμενα αὐτὰ ἐξακολουθεῖ νὰ θρασ-

νίξη των δημοσιογραφικών κύκλων της Ερώτησης. Έξ όλων των μέχρι σήμερα γνωσθέντων, φαίνεται ότι πρόκειται περί σοβαράτατης αποστολής, εξόχως εξυπηρετικής δια την παγκόσμια ειρήνη.

Ισχυρά και των Ήνωμένων Πολιτειών αποτελεί ασφράγιση εγγυήσεων και ενθάρρυνση προς μίαν γενικότεραν βελτίωση της παγκοσμίου οικονομικής καταστάσεως. Το μόνον μελανό σημείο είναι δ' αφηνιάσμενος υπερβολισμός των εφέσεων. Ο

Με τὸν ἑκτακτὸν ἀπειθαρχημένον τὸ θέλει νὰ βολιδοσκοπήσῃ κατὰ πόσον αἱ δύο ἄλλα φίλα καὶ συμπιπτόμενα με αὐτὸν

χωραι — η Αγγλία και η Γαλλία — θα ησαν διατεθειμενοι ν' αναλάβουν από κοινοῦ με αὐτόν, αποφασιστικώτερον ρόλον

διὰ τὴν εἰρηνεύσιν τοῦ κόσμου. Ὡς κα-
θ' ἡμεῖς ὅτι αἱ τρεῖς αὐτὰ Δυ-
νάμεις κατέχουσιν τὸ μεγαλύτερον μέρος
τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, τὰ δύο τρίτα

τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς χρυσοῦ καὶ (ἐξαίρεσει
τῆς Ρωσσίας) τὸ σύνολον τῶν πρώτων ὀ-
λῶν, ἡμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ μὲ πόσῃν ἐθ-
κολίαν θὰ ἐπιβληθῇ — ἐὰν τὸ θελήσου-
σι οἱ ἀδελφοὶ εἰρηνευτικῇ τῶν ἀποφασί-
ων.

ΔΩΡΕΑ 1. 10819
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38047

Οί άνθρωποι κατά τών θηρίων

Μία άγρία πάλη με τας φοβεράς λεοπαρδάλεις

Ή δραματική περιπέτεια ενός εξερευνητού

Εκτός από τούς έξ επαγγέλματος κυνηγούς τών άγριων θηρίων, που έκθέτουν τη ζωή των σε μύριους κινδύνους μέσα στην όργιωδή κι' άβυλόξενη φύσι της ζούγκλας, όπου τό κάθε τι είνε μυστηριώδες, άγνωστο, φοβερό κι' όπου άκούονται τά μουγκρίσματα τών θηρίων ως μόνη μουσική, τού βασιλείου εκείνου, υπάρχουν κι' άλλοι, οι εξερευνητά τών άγριων αυτών μερών, που διασχίζουν τυχαίως μέρη, όπου κατοικούν θηρία και συνάψαι πολύ συχνά συναντώνται μ' αυτά και παλαίουν στήθος με στήθος για νά γλυτώσουν τη ζωή των από τη ματιά τών αισιόδορων αυτών δυνάων. Η περιπέτεια τών ανθρώπων αυτών είνε φοικτές κι' ανεκδιήγητες. Μιά τέτοια περιπέτεια συνέβη και σέ κάποιον Γάλλον εξερευνητήν, τόν κ. Σιέμελ, ό οποίος επροχώρησε εις την Κεντρική Άφρική, μέσα στην ανεξερεύνητη ζούγκλα.

Ίδου τί αφηγήθη, όταν επέστρεψε στην πατρίδα του: «Είχαμε αφήσει τό "Ελ-Σαλάμ από εδώ και δέκα μέρες. Τό αυτοκίνητό μας διέσχισε άπέραντες έκτάσεις, κάμπους φυτεμένους, έρημους και τέλος έφτασε κοντά στό ανatóλικό μέρος μιάς περιφέρειας από πυκνά, άπάτητα δάση, όπου άσφαλώς — καθώς σκεφτήκαμε — θά συναντούσαμε άγρια θηρία. Τό αυτοκίνητό μας σταμάτησε. Προχωρήσαμε με μέ τά πόδια ως την όψη ενός χειμάρρου για νά άνιχνεύσουμε τόν δρόμο, που θ' ακολουθούσαμε. Σ' αυτό τό σημείο άκρίβως μας συνέβη κάποιο δυστύχημα.

Σάν άντικρινόμας ότι ύπρχε κάποιος δρόμος, που έπέρατε από αυτόκίνητο να προχωρήσει, γυρίσαμε πίσω, μπήκαμε σ' αυτό και προχωρήσαμε. Για μία στιγμή όμως έχσαμε τά πάντα από μπροστά μου, όλα έσπασαν, τό βόλαν του αυτοκινήτου καρφώθηκε έπάνω στό στήθος μου, τό ντεπόζιτό της βενζίνης πήρε φωτιά και οι σύρτροφοι μου ίθαγενείς φώναξαν σάν δαιμονισμένοι. Αυτό πρόφτασε να καταλάβω, γιατί σχεδόν άμέσως λιποθύμησα. Σάν συνήλθα, ύστερα από πολλήν ώρα, οι καλοί μου ό-

κάσσα που περιείχε τά κουτιά με τίς σφαίρες, έπειδή είχε μεγάλο βάρος, σάν έπεσε μέσα στό χειμάρρο, κόλλησε στόν πυθμένα του και έγινε άδύνατο νά την άνασούρωμε. Ίσως όμως νά τό κατώρωνα οι μαύροι κατά την άπουσία μου.

Κι' όμως με τίς πέντε μόνον σφαίρες που είχα, άνοιχτικά μέσα στη ζούγκλα μαζί με τόν σύρτροφό μου. Όκτες. Έκει όμως περιλανηθήκαμε όχι μία μέρα, αλλά τέσσε ημερονύκτια. Μ' είχε πάρσει κι' έμένα, άν και δεν ήμουν έξ επαγγέλματος κυνηγός άγριων θηρίων, ή ματιά νά φέρο στη καταστροφήν μιας ένα θηρία, για νά ικανοποιήσω τό ήθικόν μου, από τήν άτυχία που μιάς είχε συμβή. Άφου λοιπόν άφήσαμε την κατασκήνωσή μας, ύστερα από πολύωρη πορεία φθάσαμε σ' ένα λειβάδι με ψηλά γόρτα, όπου έβροσαν διάφορα ζώα. Κοντά μας μόλις άνα ένα κοπάδι από άντιλόπες έβεινε μεγάλη άνησυχία κι' έκτύταζαν διαρκώς σάν ξαφνιασμένα προς μία συστάδα δεινδρων και θάμνων, σάν νά περίμεναν νά βγίη κάτι απ' έκει μέσα.

Καθώς λοιπόν κυττάζαμε, με μιάς πεταχτηκε από κάπου ένας άνιχνόχοιρος, πέρασε από κοντά μας σάν σφαίρα και χάθηκε πάλι στό πυκνό φυτεμένο μέρος, άπέναντί μας. Σ' αυτό έπεκράτισε για λίγες στιγμές. Ύστερα, στά γύρω μας δένδρα παρουσιάστηκαν πιθήκοι. Τό κοπάδι τών άντιλόπων όμως, καίτοι έσπερσε διαρκώς τό κεφάλι του προς τό έπικινύονο σημείο τών θάμνων, δεν έφευγε όμως, γιατί μέσα στό πυκνά χόρτα ίσως νά τό περίμενε ο θάνατος.

Έμεις τότε ξεχωρίσαμε ένα μέρος, προς τό όποιο και προχωρήσαμε. Άναμφιδόλως κάτι θά βρίσκαμε εκεί. Ίσως κανέναν λέοντα, κανένα πάνθηρα ή κάτι άλλο.

Πράγματι λοιπόν, καθώς πλησιάζαμε προς τά εκεί, πεταχτηκε μπροστά μας μία θαυμασία λεοπαρδαλίς, την όποια έπυροδόλησα.

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΑΓΡΙΜΙ

Γιά μία στιγμή παρατήρησα ότι ή λεοπαρδαλίς ανέκοψε τά πηδημάτά της, άλλ' ύστερα εξακολούθησε τόν δρόμο της και χάθηκε μέσα στό ψηλά χόρτα.

Ο Όκτες όμως με τά άείτσια μάτια του διέκρινε, καθώς μου έπτε, ότι ή σφαίρα μου είχε βρή τό θηριο κάπου προς τό πίσω μέρος του σώματός της. Έτσι αποφασίσαμε νά άρχίσουμε την έπικινύουσα πηλοπόνηση στό πληγωμένο θηριο. Πράγματι, έπειδή ή λεοπαρδαλίς, καθώς τούς θάμνους, όπου είχε περάσει ή λεοπαρδαλίς, διακρίναμε έπάνω σ' αυτούς μερικές τοίφες από τρίχες και σταλαγματιές από αίμα. Η λεοπαρδαλίς είχε πληγωθεί άσφαλώς και έτσι άκολουθήσαμε τά ίχνη της. Ο Όκτες μόλις μου έπτε πως πολύ πιθανός να είχε πληγωθεί στο πίσω άριστερό της πόδι.

Μπροστά μας όμως είχαμε νά διασχίσουμε ένα δάσος από άγκαθωτά δένδρα και θάμνους, τόσο πυκνά, ώστε ήταν άδύνατος άδύνατο νά προχωρήσει κανείς χωρίς νά κατακρεουργηθή και χωρίς νά χρησιμοποιήση τά ιδιαίτερα μεγάλα χαϊραίρα, με τά όποια οι ίθαγενείς άνοίγουν τόν δρόμο μέσα σ' αυτές τίς φοβερές πυκνές λόχεις.

Εγώ όμως δεν βέχτηκα νά προχωρήσω. Κάθισα έπάνω σ' ένα μεγάλο βράχο, ενώ ό Όκτες, παρ' όλο τόν κυνηγόν ήλιο της άποκαυμένης ζούγκλας, έπροχώρησε όχι προς τό δάσος, αλλά προς την κατασκήνωσή μας, για νά φέρη τούς άλλους ίθαγενείς με τά κοφτερά μαχαίρια τους για νά μάς άνοίξουν τόν δρόμο.

Γιά μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

Για μία στιγμή σκέφτηκα τότε πως είχα μόνον δύο σφαίρες μαζί μου κι' έτσι ένα μεγάλο δίλημμα μ' έκανε νά σκεφθώ περισσότερο. Αν έπρεπε νά συνεχίσω τό κυνήγι μου ν' άφήσω τούς ανθρώπους μου νά μπουν μέσα στις φοβερές λόχεις, με τόν κίνδυνο νά κατασχευθούν ή σάρκες τους και ήθελαν νά πεθάνουν.

ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ «ΟΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΛΗΣΜΟΝΙΑΣ»

ΣΑΧΑΡΑ Η ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΨΑΣ

Η ΓΙΟΡΡΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ

Μεγάλος ταξιδευτής, ό γνωστός Γάλλος συγγραφέας κ. Ζαν ντ' Εσμέ, ίδις κάποιον μίαν άπό τών εικόνων της ζωής της έρημου και της άσπιδας.

Ακολουθώντας τό «Μεγάλο Καραβάνι» εις μίαν πορείαν του διά μέσου της έρημου Σαχάρας προς την όαση Φαχί, άπαλόμενος απ' έκει έντυπώσεις εξαιρετικώς παραστατικές της περιήρω ζωής των δεινών, που διατρέχουν απ' άκρου εις άκρον την άσχη έρημον.

Αλλ'...

Πίσω απ' τόν οδηγόν όλόκληρον τό καραβάνι σταματάει, ή γκαμήλες, ή μία κοντά στην άλλη, γονατίζουν και οι σκληροί οργανισμοί του καταλύμα.

Έδώ και έννιά μέρες βαδίζουμε μέσα στην έρημο της Σαχάρας, πάντα στη θερμή άμμο υπό θερμοκρασία 60 βαθμών. Έδώ κι' έννιά μέρες ή γκαμήλες μπηκαίνουν την τροφή τους, που έφαγαν στό Άγανέ. Οι άνθρωποι βαδίζουν... βαδίζουν διαρκώς. Έφτά από μιάς πέθαναν στόν δρόμο από εξάντλησι, από στερήσεις, από άρρώστια. Απ' τις γκαμήλες τριάντα έννιά ψέφισαν, άφήνοντας τά κόκκαλα των πάνω στό κόκκαλα τών άλλων, που ψέφισαν έδώ και εξακόσια τόσα χρόνια, στόν ίδιο πάντα δρόμο...

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

Έν τούτοις παρ' όλη την εξάντλησι, αυτό τό βράδυ μία άσυνήθιστη γρηγοράδα σπρώχνει τό καραβάνι: είνε ή ιδέα πως τό πρωί θά θριαμβώσουμε στη Φαχί, στην όαση της ήδονης, την παράση αυτή Έδέμ, τη μένη μέσα στό άπειρο της έρημου, μία Έδέμ, που ό καθένας τη σκέπτεται απ' τη στιγμή της άναχώρησώς του.

καίη. Σαφινικά πέρα, ή ύπερα από μία άπότομη κατηφορία, φαίνεται μία άτέλειωτη γραμμή πρασινάδας: ή Φαχί, ή φοινικιά.

Έδώ, γύρω απ' τά δέκα-έφτα πηγάδια, ζούν από χρόνια και χρόνια ή έφτακόσιες ψυχές της φυλής τών Κανουρί, από τίς όποιες τριακόσιες έξήτα είνε γυναίκες.

Κι' είνε τόσο ελαφρές αυτές ή γυναίκες, ή «νταγκέρες», περιμένουν με τόση άνυπομονησία την άφιξη τών άνδρών του Μεγάλου Καραβανιού, και χαίρονται τόσο απ' αυτή...

Τό παρελθόν της φυλής των όπο χρεώνει νά συγχωρήσουμε την ελαφρότητα των.

Καθώς βγαίνει για λίγες μέρες απ' τη νύκτα, που βρίσκεται όλο τόν χρόνο, ή Φαχί πάλλει από μία ζωή έντατική και θορυβώδη.

Τό Μεγάλο Καραβάνι την κατακλύζει... Κατά τη διάρκεια τών τριών ήμερών στάση σταθεμώσεως θά βασιλεύσει εκεί άπόλυτα και ή ζωή όλη ύπάρχει και όρξεται.

Ύστερα από τίς σκληρές περιπέτειες της πρώτης διελεύσεως διά μέσου της χώρας της Δίψας, θάρρουν ή άλλες της δεύτερας.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο—θά ξαναπαρουν τόν ίδιο δρόμο.

Και μετά τρεις μέρες—άνάμεσα στην έρημο

Μία δραματική περιπέτεια στα δάση της 'Αμερικής

Οι λύκοι και τὸ ἥρωικό σκυλί

Πῶς ἐσώθησαν τὰ παιδιά μίᾳ οικογενείας ἀπὸ βέβαιον θάνατον

Πρὸ πέντε περίπου ἔτων ὁ Τζὼν Χάρνικ μετὰ τῆς οικογενείας του καὶ ἄλλων τῶν οἰκογενειῶν ἐγκατέλειπον τὴν ἀρεινὴν καὶ βραχώδη πόλιν, ποὺ κατοικοῦσαν, τῆς Μ. Ἀγγλίας, γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς ἄλλην εὐφοριώτεραν καὶ εὐκρατοτέραν. Μετὰ πολυήμερον κοπιαστικὴν πορείαν ἐγκατεστάθησαν παρὰ τὰς θάλασσας παραποτάμιον τινός, ἀπέχοντος περὶ τὰ πενήντα μίλια τοῦ Μισισσιππί. Τῆς μιλίας πρός, δυσίως τῆς νέας αὐτῆς ἀποικίας ἐξετίετο σείρα πυκνῶν καὶ βασιωδῶν λόφων.

Τὰ δύο τοῦ Χάρνικ παιδιά, ὁ δεκαετράστης Τζιμ καὶ ὁ δεκαετής Φράγκ, ὡπλισμένοι μετὰ δύο παλιῶν αὐστηριανῶν πλοκά καὶ αὐτοφρονιμένοι ἀπὸ τὸν πιστὸν τὸν σὺντροφον, τὸν σκύλον Ζεβεδαῖον, ἔγινον διὰ τὸν συχνὸν εἰς τὰ περίεργα κυνηγτικὸν τὸν ἐκδρομῶν αὐτοῦ περιφρονῶν κυνηγὸς τῆς νέας ἀποικίας.

Ὁ Ζεβεδαῖος ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον περσιέρα, ἀλλὰ καὶ πλέον πιστὰ καὶ ἐξυπακούατα. Μαῦρος, μετὰ τὴν πόδα, στενὸς ὅμοιος καὶ πλατὺ πρὸς τὸν σῶμα, ἔφερε δύο γειάτα ὄνυχας καὶ ἀποαστακτικὴν μύτην. ὁ Ζεβεδαῖος δὲν ἐχώριζε ἀπὸ τοὺς δύο νεαροὺς ἀποικιστάς. Κατὰ τὴν μακρὰν τὴν πορείαν ἕνας γεωργὸς ἐξώρισε τὸν Ζεβεδαῖον, ἐνὸς ἑτοῦς τότε, εἰς τὸν Φράγκ, ἔκτοτε δὲ κατεστῆσαν ἀχώριστοι. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς συνήθειας αὐτοῦ, κυνηγτικὰς ἐκδρομὰς, τὰ δύο παιδιά τοῦ Χάρνικ βρῆκαν μίαν τοποθεσίαν τὴν παραδόξως φυσικῆς διασκευῆς, ὡστε τὰς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐνὸς κατεστάσαν τὴν ἀποκρίμνην τοῦ λόφου π. π. π. ὡρὰ, ἐβύσαν εἰς στενὸν βραχώδες ἀνοῖγμα, ἀχμιαστίζον τὸ υψηλότερον μέρος βραχόσους σαράντα περίπου ποδῶν ὕψους. Τὸ πρὸς τὸ πεδία μέρος ἐκρύπτετο ἀπὸ πυκνὸν δάσος ἀγρίων πεύκων, ἐνῶ τὸ μέρος, πρὸς τὰ παιδιά εἶχαν ἀνέλθει, ἦταν τελείως ἀνοικτὸν.

Ἦταν ἕνα ψυχρὸ τοῦ Νοεμβρίου πρωτὶ, δὴν τὰ παιδιά ἀναχώρησαν γιὰ μίαν κτηνηγτικὴν ἐκδρομὴν. Ἄνεμος σφοδρὸς καὶ χιόνι ἐπιπτε ἑλαφρὰ, μολὶς διὰς ὑπῆλκαν σὲ δάσος, τὰ παιδιά προφυλάσσονταν κἀπως ἀπὸ τὸ χιόνι. Περιφέροντο γιὰ πολὺ νὰ βρῶν κυνήγι. Τέλος ὁ Ζεβεδαῖος προχωρήσας ἀνεκάλυψε δύο ὄρτικια, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ Τζιμ ἐφόρυσεν ἕνα, ἐνῶ ἀκριβῶς τὸν λυκάριος ἄρχισε νὰ πέσῃ σὲ δάσος.

Ἐπρωχώρησαν ἕνα μίλι, φθασάντες μέχρι τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ λόφου. Ἐπρόκειτο νὰ φωνάξουν ἀπὸ τὸ δάσος, δὴν ὁ Ζεβεδαῖος πᾶναι καὶ δὲν θέλων νὰ τοῦ κυνηγίου. Κάπως ἐβόησε τὴν κεφαλὴ τοῦ σκύλου ὁ Φράγκ, φασί αὐτὸς ὡς φωνήν. Διεδοῦσα διὰ τὸν δένδρον, -- Διάδοσι! ἀνεφάνιστο ὁ Τζιμ, αὐτὸ τὸ ζῷο πρὶν νὰ ἐξῇ ἀποπληννῆ ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδε τέτοιον πράγμα!

Ἐπᾶνω πῶς δὲν θὰ ἐξαγαθούμε, εἶπε ὁ Φράγκ.

Μποροῦν νὰ σοῦ τὸν σκυριό μου, εἶπε, νὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ αὐτοῦ, γὰρ ἔχω μονάχα πέντ' ἔξη σφίονες ἀνὰ.

Ἐγκατέλειπον τὸ δάσος, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐκρηγνύοντο πέρα, πῶς αὐτὸ ὄρη.

Ἐμειναν δύο περίπου μίλια, μέχρι τοῦ μεγάλου ροαχῶν καὶ τρία μίλια ἀπ' ἐκεῖ μέχρι τοῦ σπιτί των, ἦβλαν δὲ νὰ φθάσουν ἐνῶς νὰ μὴ ἀνυψώσῃ ἡ μητέρα των.

Εἶχαν ἡ γυνὴ καὶ ἕνα περίπου μίλι, δὲν βάραι καὶ ἐξακολουθῆσαν μνηστὴς ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τὸν λόφον, ὅμοιος δὲ αὐτῆς εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ δάσους μέρος.

Δὲν μ' ἀρέσει αὕτῃ ἡ δουλειά, εἶπε ὁ Τζιμ.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ὁ ἀπίσιος ὁρμυρὸς ἐπικρατήθη καὶ ἐνέμεινε καλεῖς διὰ ὁλόκληρον τὸ δάσος ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἄγριους κραυγὰς.

Τὰ παιδιά ταράχθηκαν, δὲν ἔχασαν ὁμοῦ τὸν παραφρονῶν τὸν.

Φαντάζεσθαι πῶς εἶνε καμμία ἐκαστοστὴ εἶπε ὁ Φράγκ.

Θέλω κανένα κοπάδι, πούργεται κατὰ μιν, εἶπε ὁ Τζιμ, ἐνῶ οἱ μικροὶ ἀκούονταν πῶς κουνά.

Δὲν καταβόρουν μετὰ πᾶσι σπῆτι αὐτοῦ, ἐξαινοῦντο ὁ Τζιμ, νὰ πετοχτοῦνε νὰ φθάσουν γρηγορὰ σὲ τὸν βράχο. Εἶνε ἕνα μίλι ἀπ' ἐδῶ καὶ πρέπει νὰ πρέξω.

Καὶ ἀμέσως ὁ Φράγκ μετὰ τὸν Ζεβεδαῖον σὲ πλυντὸν τὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἐνῶ ὁ Τζιμ ἠκολούθει.

Ἐλγον διατρέχει περὶ τὸ μὲν μίλι, κάβα λεπτὰ δὲ τοὺς ἔφερε πρὸς κοντὰ σὲ τὸ μέρος ἐκεῖνον. τὸ ὅποιο θὰ μπορούσαν νὰ σωθῶν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Οἱ λύκοι λίγο ἀπέμειναν νὰ δὲν δὲ τοῦ Τζιμ βλέμμα

εἶδε δύο ἐξ αὐτῶν, τοὺς πολυμυρῶνους, νὰ βρισκονται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Δύο λεπτὰ καὶ ἦτο χαμένος. Ἐσκέφθη ἀστραπιαίως:

— Φράγκ, ἐφώνησε, τρέφε νὰ σωθῇ, ἄρπάζε τὸν σάκκο καὶ δίνε του.

Ἐνῶ ὁ Φράγκ ἐντρομος ἀρπάζε τὸν σάκκο, ὁ Ζεβεδαῖος κραυγὴν διέπραξε τ' αὐτὰ τοῦ Τζιμ. Ἐστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ εἶδε δύο πελώριους λύκους νὰ ὀρμίσουν ἐναντίον του. Ὁ Τζιμ δὲν ἔχασε τὴν φυσικὰν ἐξέτιετο σείρα πυκνῶν καὶ βασιωδῶν λόφων.

Τὰ δύο τοῦ Χάρνικ παιδιά, ὁ δεκαετράστης Τζιμ καὶ ὁ δεκαετής Φράγκ, ὡπλισμένοι μετὰ δύο παλιῶν αὐστηριανῶν πλοκά καὶ αὐτοφρονιμένοι ἀπὸ τὸν πιστὸν τὸν σὺντροφον, τὸν σκύλον Ζεβεδαῖον, ἔγινον διὰ τὸν συχνὸν εἰς τὰ περίεργα κυνηγτικὸν τὸν ἐκδρομῶν αὐτοῦ περιφρονῶν κυνηγὸς τῆς νέας ἀποικίας.

Ὁ Ζεβεδαῖος ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον περσιέρα, ἀλλὰ καὶ πλέον πιστὰ καὶ ἐξυπακούατα. Μαῦρος, μετὰ τὴν πόδα, στενὸς ὅμοιος καὶ πλατὺ πρὸς τὸν σῶμα, ἔφερε δύο γειάτα ὄνυχας καὶ ἀποαστακτικὴν μύτην. ὁ Ζεβεδαῖος δὲν ἐχώριζε ἀπὸ τοὺς δύο νεαροὺς ἀποικιστάς. Κατὰ τὴν μακρὰν τὴν πορείαν ἕνας γεωργὸς ἐξώρισε τὸν Ζεβεδαῖον, ἐνὸς ἑτοῦς τότε, εἰς τὸν Φράγκ, ἔκτοτε δὲ κατεστῆσαν ἀχώριστοι. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς συνήθειας αὐτοῦ, κυνηγτικὰς ἐκδρομὰς, τὰ δύο παιδιά τοῦ Χάρνικ βρῆκαν μίαν τοποθεσίαν τὴν παραδόξως φυσικῆς διασκευῆς, ὡστε τὰς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐνὸς κατεστάσαν τὴν ἀποκρίμνην τοῦ λόφου π. π. π. ὡρὰ, ἐβύσαν εἰς στενὸν βραχώδες ἀνοῖγμα, ἀχμιαστίζον τὸ υψηλότερον μέρος βραχόσους σαράντα περίπου ποδῶν ὕψους. Τὸ πρὸς τὸ πεδία μέρος ἐκρύπτετο ἀπὸ πυκνὸν δάσος ἀγρίων πεύκων, ἐνῶ τὸ μέρος, πρὸς τὰ παιδιά εἶχαν ἀνέλθει, ἦταν τελείως ἀνοικτὸν.

Ἦταν ἕνα ψυχρὸ τοῦ Νοεμβρίου πρωτὶ, δὴν τὰ παιδιά ἀναχώρησαν γιὰ μίαν κτηνηγτικὴν ἐκδρομὴν. Ἄνεμος σφοδρὸς καὶ χιόνι ἐπιπτε ἑλαφρὰ, μολὶς διὰς ὑπῆλκαν σὲ δάσος, τὰ παιδιά προφυλάσσονταν κἀπως ἀπὸ τὸ χιόνι. Περιφέροντο γιὰ πολὺ νὰ βρῶν κυνήγι. Τέλος ὁ Ζεβεδαῖος προχωρήσας ἀνεκάλυψε δύο ὄρτικια, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ Τζιμ ἐφόρυσεν ἕνα, ἐνῶ ἀκριβῶς τὸν λυκάριος ἄρχισε νὰ πέσῃ σὲ δάσος.

Ἐπρωχώρησαν ἕνα μίλι, φθασάντες μέχρι τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ λόφου. Ἐπρόκειτο νὰ φωνάξουν ἀπὸ τὸ δάσος, δὴν ὁ Ζεβεδαῖος πᾶναι καὶ δὲν θέλων νὰ τοῦ κυνηγίου. Κάπως ἐβόησε τὴν κεφαλὴ τοῦ σκύλου ὁ Φράγκ, φασί αὐτὸς ὡς φωνήν. Διεδοῦσα διὰ τὸν δένδρον, -- Διάδοσι! ἀνεφάνιστο ὁ Τζιμ, αὐτὸ τὸ ζῷο πρὶν νὰ ἐξῇ ἀποπληννῆ ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδε τέτοιον πράγμα!

Ἐπᾶνω πῶς δὲν θὰ ἐξαγαθούμε, εἶπε ὁ Φράγκ.

Μποροῦν νὰ σοῦ τὸν σκυριό μου, εἶπε, νὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ αὐτοῦ, γὰρ ἔχω μονάχα πέντ' ἔξη σφίονες ἀνὰ.

Ἐγκατέλειπον τὸ δάσος, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐκρηγνύοντο πέρα, πῶς αὐτὸ ὄρη.

Ἐμειναν δύο περίπου μίλια, μέχρι τοῦ μεγάλου ροαχῶν καὶ τρία μίλια ἀπ' ἐκεῖ μέχρι τοῦ σπιτί των, ἦβλαν δὲ νὰ φθάσουν ἐνῶς νὰ μὴ ἀνυψώσῃ ἡ μητέρα των.

Εἶχαν ἡ γυνὴ καὶ ἕνα περίπου μίλι, δὲν βάραι καὶ ἐξακολουθῆσαν μνηστὴς ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τὸν λόφον, ὅμοιος δὲ αὐτῆς εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ δάσους μέρος.

Δὲν μ' ἀρέσει αὕτῃ ἡ δουλειά, εἶπε ὁ Τζιμ.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ὁ ἀπίσιος ὁρμυρὸς ἐπικρατήθη καὶ ἐνέμεινε καλεῖς διὰ ὁλόκληρον τὸ δάσος ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἄγριους κραυγὰς.

Τὰ παιδιά ταράχθηκαν, δὲν ἔχασαν ὁμοῦ τὸν παραφρονῶν τὸν.

Φαντάζεσθαι πῶς εἶνε καμμία ἐκαστοστὴ εἶπε ὁ Φράγκ.

Θέλω κανένα κοπάδι, πούργεται κατὰ μιν, εἶπε ὁ Τζιμ, ἐνῶ οἱ μικροὶ ἀκούονταν πῶς κουνά.

Δὲν καταβόρουν μετὰ πᾶσι σπῆτι αὐτοῦ, ἐξαινοῦντο ὁ Τζιμ, νὰ πετοχτοῦνε νὰ φθάσουν γρηγορὰ σὲ τὸν βράχο. Εἶνε ἕνα μίλι ἀπ' ἐδῶ καὶ πρέπει νὰ πρέξω.

Καὶ ἀμέσως ὁ Φράγκ μετὰ τὸν Ζεβεδαῖον σὲ πλυντὸν τὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἐνῶ ὁ Τζιμ ἠκολούθει.

Ἐλγον διατρέχει περὶ τὸ μὲν μίλι, κάβα λεπτὰ δὲ τοὺς ἔφερε πρὸς κοντὰ σὲ τὸ μέρος ἐκεῖνον. τὸ ὅποιο θὰ μπορούσαν νὰ σωθῶν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Οἱ λύκοι λίγο ἀπέμειναν νὰ δὲν δὲ τοῦ Τζιμ βλέμμα

εἶδε δύο ἐξ αὐτῶν, τοὺς πολυμυρῶνους, νὰ βρισκονται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Δύο λεπτὰ καὶ ἦτο χαμένος. Ἐσκέφθη ἀστραπιαίως:

— Φράγκ, ἐφώνησε, τρέφε νὰ σωθῇ, ἄρπάζε τὸν σάκκο καὶ δίνε του.

Ἐνῶ ὁ Φράγκ ἐντρομος ἀρπάζε τὸν σάκκο, ὁ Ζεβεδαῖος κραυγὴν διέπραξε τ' αὐτὰ τοῦ Τζιμ. Ἐστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ εἶδε δύο πελώριους λύκους νὰ ὀρμίσουν ἐναντίον του. Ὁ Τζιμ δὲν ἔχασε τὴν φυσικὰν ἐξέτιετο σείρα πυκνῶν καὶ βασιωδῶν λόφων.

Τὰ δύο τοῦ Χάρνικ παιδιά, ὁ δεκαετράστης Τζιμ καὶ ὁ δεκαετής Φράγκ, ὡπλισμένοι μετὰ δύο παλιῶν αὐστηριανῶν πλοκά καὶ αὐτοφρονιμένοι ἀπὸ τὸν πιστὸν τὸν σὺντροφον, τὸν σκύλον Ζεβεδαῖον, ἔγινον διὰ τὸν συχνὸν εἰς τὰ περίεργα κυνηγτικὸν τὸν ἐκδρομῶν αὐτοῦ περιφρονῶν κυνηγὸς τῆς νέας ἀποικίας.

Ὁ Ζεβεδαῖος ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον περσιέρα, ἀλλὰ καὶ πλέον πιστὰ καὶ ἐξυπακούατα. Μαῦρος, μετὰ τὴν πόδα, στενὸς ὅμοιος καὶ πλατὺ πρὸς τὸν σῶμα, ἔφερε δύο γειάτα ὄνυχας καὶ ἀποαστακτικὴν μύτην. ὁ Ζεβεδαῖος δὲν ἐχώριζε ἀπὸ τοὺς δύο νεαροὺς ἀποικιστάς. Κατὰ τὴν μακρὰν τὴν πορείαν ἕνας γεωργὸς ἐξώρισε τὸν Ζεβεδαῖον, ἐνὸς ἑτοῦς τότε, εἰς τὸν Φράγκ, ἔκτοτε δὲ κατεστῆσαν ἀχώριστοι. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς συνήθειας αὐτοῦ, κυνηγτικὰς ἐκδρομὰς, τὰ δύο παιδιά τοῦ Χάρνικ βρῆκαν μίαν τοποθεσίαν τὴν παραδόξως φυσικῆς διασκευῆς, ὡστε τὰς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐνὸς κατεστάσαν τὴν ἀποκρίμνην τοῦ λόφου π. π. π. ὡρὰ, ἐβύσαν εἰς στενὸν βραχώδες ἀνοῖγμα, ἀχμιαστίζον τὸ υψηλότερον μέρος βραχόσους σαράντα περίπου ποδῶν ὕψους. Τὸ πρὸς τὸ πεδία μέρος ἐκρύπτετο ἀπὸ πυκνὸν δάσος ἀγρίων πεύκων, ἐνῶ τὸ μέρος, πρὸς τὰ παιδιά εἶχαν ἀνέλθει, ἦταν τελείως ἀνοικτὸν.

Ἦταν ἕνα ψυχρὸ τοῦ Νοεμβρίου πρωτὶ, δὴν τὰ παιδιά ἀναχώρησαν γιὰ μίαν κτηνηγτικὴν ἐκδρομὴν. Ἄνεμος σφοδρὸς καὶ χιόνι ἐπιπτε ἑλαφρὰ, μολὶς διὰς ὑπῆλκαν σὲ δάσος, τὰ παιδιά προφυλάσσονταν κἀπως ἀπὸ τὸ χιόνι. Περιφέροντο γιὰ πολὺ νὰ βρῶν κυνήγι. Τέλος ὁ Ζεβεδαῖος προχωρήσας ἀνεκάλυψε δύο ὄρτικια, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ Τζιμ ἐφόρυσεν ἕνα, ἐνῶ ἀκριβῶς τὸν λυκάριος ἄρχισε νὰ πέσῃ σὲ δάσος.

Ἐπρωχώρησαν ἕνα μίλι, φθασάντες μέχρι τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ λόφου. Ἐπρόκειτο νὰ φωνάξουν ἀπὸ τὸ δάσος, δὴν ὁ Ζεβεδαῖος πᾶναι καὶ δὲν θέλων νὰ τοῦ κυνηγίου. Κάπως ἐβόησε τὴν κεφαλὴ τοῦ σκύλου ὁ Φράγκ, φασί αὐτὸς ὡς φωνήν. Διεδοῦσα διὰ τὸν δένδρον, -- Διάδοσι! ἀνεφάνιστο ὁ Τζιμ, αὐτὸ τὸ ζῷο πρὶν νὰ ἐξῇ ἀποπληννῆ ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδε τέτοιον πράγμα!

Ἐπᾶνω πῶς δὲν θὰ ἐξαγαθούμε, εἶπε ὁ Φράγκ.

Μποροῦν νὰ σοῦ τὸν σκυριό μου, εἶπε, νὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ αὐτοῦ, γὰρ ἔχω μονάχα πέντ' ἔξη σφίονες ἀνὰ.

Ἐγκατέλειπον τὸ δάσος, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐκρηγνύοντο πέρα, πῶς αὐτὸ ὄρη.

Ἐμειναν δύο περίπου μίλια, μέχρι τοῦ μεγάλου ροαχῶν καὶ τρία μίλια ἀπ' ἐκεῖ μέχρι τοῦ σπιτί των, ἦβλαν δὲ νὰ φθάσουν ἐνῶς νὰ μὴ ἀνυψώσῃ ἡ μητέρα των.

Εἶχαν ἡ γυνὴ καὶ ἕνα περίπου μίλι, δὲν βάραι καὶ ἐξακολουθῆσαν μνηστὴς ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τὸν λόφον, ὅμοιος δὲ αὐτῆς εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ δάσους μέρος.

Δὲν μ' ἀρέσει αὕτῃ ἡ δουλειά, εἶπε ὁ Τζιμ.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ὁ ἀπίσιος ὁρμυρὸς ἐπικρατήθη καὶ ἐνέμεινε καλεῖς διὰ ὁλόκληρον τὸ δάσος ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἄγριους κραυγὰς.

Τὰ παιδιά ταράχθηκαν, δὲν ἔχασαν ὁμοῦ τὸν παραφρονῶν τὸν.

Φαντάζεσθαι πῶς εἶνε καμμία ἐκαστοστὴ εἶπε ὁ Φράγκ.

Θέλω κανένα κοπάδι, πούργεται κατὰ μιν, εἶπε ὁ Τζιμ, ἐνῶ οἱ μικροὶ ἀκούονταν πῶς κουνά.

Δὲν καταβόρουν μετὰ πᾶσι σπῆτι αὐτοῦ, ἐξαινοῦντο ὁ Τζιμ, νὰ πετοχτοῦνε νὰ φθάσουν γρηγορὰ σὲ τὸν βράχο. Εἶνε ἕνα μίλι ἀπ' ἐδῶ καὶ πρέπει νὰ πρέξω.

Καὶ ἀμέσως ὁ Φράγκ μετὰ τὸν Ζεβεδαῖον σὲ πλυντὸν τὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἐνῶ ὁ Τζιμ ἠκολούθει.

Ἐλγον διατρέχει περὶ τὸ μὲν μίλι, κάβα λεπτὰ δὲ τοὺς ἔφερε πρὸς κοντὰ σὲ τὸ μέρος ἐκεῖνον. τὸ ὅποιο θὰ μπορούσαν νὰ σωθῶν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Οἱ λύκοι λίγο ἀπέμειναν νὰ δὲν δὲ τοῦ Τζιμ βλέμμα

εἶδε δύο ἐξ αὐτῶν, τοὺς πολυμυρῶνους, νὰ βρισκονται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Δύο λεπτὰ καὶ ἦτο χαμένος. Ἐσκέφθη ἀστραπιαίως:

— Φράγκ, ἐφώνησε, τρέφε νὰ σωθῇ, ἄρπάζε τὸν σάκκο καὶ δίνε του.

Ἐνῶ ὁ Φράγκ ἐντρομος ἀρπάζε τὸν σάκκο, ὁ Ζεβεδαῖος κραυγὴν διέπραξε τ' αὐτὰ τοῦ Τζιμ. Ἐστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ εἶδε δύο πελώριους λύκους νὰ ὀρμίσουν ἐναντίον του. Ὁ Τζιμ δὲν ἔχασε τὴν φυσικὰν ἐξέτιετο σείρα πυκνῶν καὶ βασιωδῶν λόφων.

Τὰ δύο τοῦ Χάρνικ παιδιά, ὁ δεκαετράστης Τζιμ καὶ ὁ δεκαετής Φράγκ, ὡπλισμένοι μετὰ δύο παλιῶν αὐστηριανῶν πλοκά καὶ αὐτοφρονιμένοι ἀπὸ τὸν πιστὸν τὸν σὺντροφον, τὸν σκύλον Ζεβεδαῖον, ἔγινον διὰ τὸν συχνὸν εἰς τὰ περίεργα κυνηγτικὸν τὸν ἐκδρομῶν αὐτοῦ περιφρονῶν κυνηγὸς τῆς νέας ἀποικίας.

Ὁ Ζεβεδαῖος ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον περσιέρα, ἀλλὰ καὶ πλέον πιστὰ καὶ ἐξυπακούατα. Μαῦρος, μετὰ τὴν πόδα, στενὸς ὅμοιος καὶ πλατὺ πρὸς τὸν σῶμα, ἔφερε δύο γειάτα ὄνυχας καὶ ἀποαστακτικὴν μύτην. ὁ Ζεβεδαῖος δὲν ἐχώριζε ἀπὸ τοὺς δύο νεαροὺς ἀποικιστάς. Κατὰ τὴν μακρὰν τὴν πορείαν ἕνας γεωργὸς ἐξώρισε τὸν Ζεβεδαῖον, ἐνὸς ἑτοῦς τότε, εἰς τὸν Φράγκ, ἔκτοτε δὲ κατεστῆσαν ἀχώριστοι. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς συνήθειας αὐτοῦ, κυνηγτικὰς ἐκδρομὰς, τὰ δύο παιδιά τοῦ Χάρνικ βρῆκαν μίαν τοποθεσίαν τὴν παραδόξως φυσικῆς διασκευῆς, ὡστε τὰς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐνὸς κατεστάσαν τὴν ἀποκρίμνην τοῦ λόφου π. π. π. ὡρὰ, ἐβύσαν εἰς στενὸν βραχώδες ἀνοῖγμα, ἀχμιαστίζον τὸ υψηλότερον μέρος βραχόσους σαράντα περίπου ποδῶν ὕψους. Τὸ πρὸς τὸ πεδία μέρος ἐκρύπτετο ἀπὸ πυκνὸν δάσος ἀγρίων πεύκων, ἐνῶ τὸ μέρος, πρὸς τὰ παιδιά εἶχαν ἀνέλθει, ἦταν τελείως ἀνοικτὸν.

Ἦταν ἕνα ψυχρὸ τοῦ Νοεμβρίου πρωτὶ, δὴν τὰ παιδιά ἀναχώρησαν γιὰ μίαν κτηνηγτικὴν ἐκδρομὴν. Ἄνεμος σφοδρὸς καὶ χιόνι ἐπιπτε ἑλαφρὰ, μολὶς διὰς ὑπῆλκαν σὲ δάσος, τὰ παιδιά προφυλάσσονταν κἀπως ἀπὸ τὸ χιόνι. Περιφέροντο γιὰ πολὺ νὰ βρῶν κυνήγι. Τέλος ὁ Ζεβεδαῖος προχωρήσας ἀνεκάλυψε δύο ὄρτικια, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ Τζιμ ἐφόρυσεν ἕνα, ἐνῶ ἀκριβῶς τὸν λυκάριος ἄρχισε νὰ πέσῃ σὲ δάσος.

Ἐπρωχώρησαν ἕνα μίλι, φθασάντες μέχρι τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ λόφου. Ἐπρόκειτο νὰ φωνάξουν ἀπὸ τὸ δάσος, δὴν ὁ Ζεβεδαῖος πᾶναι καὶ δὲν θέλων νὰ τοῦ κυνηγίου. Κάπως ἐβόησε τὴν κεφαλὴ τοῦ σκύλου ὁ Φράγκ, φασί αὐτὸς ὡς φωνήν. Διεδοῦσα διὰ τὸν δένδρον, -- Διάδοσι! ἀνεφάνιστο ὁ Τζιμ, αὐτὸ τὸ ζῷο πρὶν νὰ ἐξῇ ἀποπληννῆ ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδε τέτοιον πράγμα!

Ἐπᾶνω πῶς δὲν θὰ ἐξαγαθούμε, εἶπε ὁ Φράγκ.

Μποροῦν νὰ σοῦ τὸν σκυριό μου, εἶπε, νὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ αὐτοῦ, γὰρ ἔχω μονάχα πέντ' ἔξη σφίονες ἀνὰ.

Ἐγκατέλειπον τὸ δάσος, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐκρηγνύοντο πέρα, πῶς αὐτὸ ὄρη.

Ἐμειναν δύο περίπου μίλια, μέχρι τοῦ μεγάλου ροαχῶν καὶ τρία μίλια ἀπ' ἐκεῖ μέχρι τοῦ σπιτί των, ἦβλαν δὲ νὰ φθάσουν ἐνῶς νὰ μὴ ἀνυψώσῃ ἡ μητέρα των.

Εἶχαν ἡ γυνὴ καὶ ἕνα περίπου μίλι, δὲν βάραι καὶ ἐξακολουθῆσαν μνηστὴς ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τ

